

[Chr. Nielsen.]

A-pagtrådets sidste møder har man, efter hvad der oplyses fra velunderrettet side, drøftet spørgsmålet om at registrere alle kommunister og eventuelle femtekolonnefolk i de vesteuropæiske demokratier.

Lovgivningen kommer stort set til at følge de samme retningslinier som den amerikanske antikommunistlov, der blev vedtaget af kongressen på trods af præsident Trumans veto.

Omtrent samtidig med fremkomsten af dette telegram understregede den norske justitsminister Gundersen, at det, der her var kommet frem fra velunderrettet side, i høj grad havde bund i virkeligheden. Et stykke lovgivningsarbejde som det, vi her behandler, var da allerede under forberedelse i Norge, og i et foredrag, herom sagde den norske justitsminister, at der lå strategiske og udenrigspolitiske overvejelser til grund for forslaget. Vel vidende, at en sådan udtalelse ikke ligefrem ville blive modtaget med begejstring af det norske folk, tilføjede Gundersen, at „der udefra ville blive spurgt, om lovforslaget her i landet går langt nok“. Det tør måske svagt antydes, at den norske regering sandelig ikke har søgt efter sine motiveringer til diktaturloven, men i modsætning til herhjemme har man spyttet rent ud.

Jeg ved ikke, om vi kan vente en forespørgsel udefra, om vi nu er gået vidt nok, men jeg tror det næsten ikke. Efter min mening er der nemlig adskilligt, som tyder på, at man i hvert fald i det oprindelige udkast til loven var gået for vidt, og at man i tilfælde af, at lovforslaget var blevet vedtaget i den i folketinget fremsatte skikkelse, var kommet i den pinlige situation, at loven ville ramme et af de atlantiske partier. Ganske vist bemærkede jeg mig den voldsomhed, hvormed det ærede medlem hr. Steincke vendte sig imod, at § 101 var gået ud af lovforslaget. Når det ærede medlem der bl. a. siger, at han synes, at der i øjeblikket foreligger en situation, som gør en sådan paragraf nødvendig, så er jeg fuldkommen enig med det ærede medlem, for i virkeligheden foreligger der jo en situation som den, der sigtedes til i § 101, som den oprindelig lød, hvor der taltes om, at den, der med økonomisk støtte fra fremmed magt, eller den, der i fremmed magts interesse udgiver eller udbreder politiske skrifter eller udøver politisk propaganda-virksomhed, er hjemfalden til straf. Det forhold foreligger jo i dag. Hvor utroligt det end lyder, har vi herhjemme et social-

demokratisk parti, hvis hele virksomhed er baseret på støtte fra fremmed magt. Socialdemokratiet er blevet et eneste stort dollarforetagende. For et års tid siden blev det kendt, at det socialdemokratiske forlag „Fremad“ udgav pjecer for amerikansk regning, og i sidste uge måtte forlagsdirektøren i folketinget indrømme, at forlagets sidste amerikanske propagandafelttog blev finansieret med dollars. Det er kun en enkelt gren af den socialdemokratiske partivirksomhed, men er forholdet anderledes i den øvrige del af virksomheden? Der er adskillige ting, der vidner om, at det er det ikke. Torsdag den 20. marts i år fandt der et diskussionsmøde sted mellem DKU og DSU i Nørrebros selskabslokaler her i byen. Ved denne lejlighed måtte DSUs formand Per Hækkerup indrømme, at DSU ved at gå med i en såkaldt ungdomskampagne for Europa-tanken blev betænkt med rige gaver, både til den daglige virksomhed og til udgivelse af organisationens blad.

Hvorledes det forholder sig med den ting, har „B.T.“ yderligere kunnet oplyse den 15. februar, hvor det i en samtale med en hr. Niels Alsing Andersen fortæller, at i det stille har man taget fat på opbygningen af en Europa omspændende ungdomsorganisation; i virkeligheden er der meget få udenfor den direkte implicerede kreds, der har anet noget om sagen. Jeg tror, det var klogt, om man stadig kunne have fortsat i stilhed. Når dansk ungdom bliver klar over, at Per Hækkerup til stor betaling er blevet medlem af eksekutivkomiteen og Niels Alsing Andersen er blevet skandinavisk sekretær med et par tusind kroner i månedsgage, så vil den vist betakke sig for at have med den slags ungdomsledere at gøre, netop fordi Niels Alsing Andersen overfor „B.T.“, der spørger om, hvem der dækker udgifterne, svarer: det gør Europabevægelsen, der igen får sine udgifter dækket ved private midler. Der står ikke noget om dollars, men det ligger jo i tidens tegn, at det naturligvis er det, det drejer sig om. I virkeligheden er det jo sådan, at det, som Per Hækkerup her har indladt sig på, er, hvad man fra partiets top ser med meget milde øjne på. F. eks. kan man blot se på indkaldelsen til en stiftelsesfest i Hvidovre socialdemokratiske vælgerforening i sidste uge; den fandtes i den københavnske „Social-Demokraten“s omegnstillæg den 27. marts, hvor man fortæller, at en dame med det dansk klingende navn Nielsen, men som er ansat i den amerikanske ambassade, vil tale, og så tilføjer man: til slut vises to film om Amerika; film